

som ikke vilde gaa igjennem, og jeg erkjender ogsaa, at der er en betydelig Forskjel i saa Henseende paa Landet og saa i Rjøbenhavn, og Kjøbstæder. Thi for det Første er der den Forskjel, at i Rjøbenhavn og Kjøbstæderne — i alt Fald i Rjøbenhavn — er det ikke overveiende dem, som man i egentlig Forstand kalder Smaafolk, som holde Hunde. Det kan være, at der er enkelte enlige Fruentimmer, som holde en lille Hund, men i det Hele og Store, tror jeg nok, at man tør sige, at det ikke er egentlige Smaafolk eller fattige Folk, der i Rjøbenhavn og Kjøbstæderne holde Hunde, hvormod det gjerne kan være, at det paa Landet gjælder ogsaa om dem, at de holde Hund, og dernæst er der jo ogsaa den Forskjel, at der langt mindre i Kjøbstæderne, og i al Fald i Rjøbenhavn, kan være Tale om, at Hundene kunne være til nogen Nytte for disse Folk. Derfor erkjender jeg, at Forholdene stille sig noget anderledes paa Landet. Men medens jeg derfor heller ikke har kunnet finde det berettiget at foreskrive, at der skal være Hundeafgift alle Steder, er det et helt andet Spørgsmaal, om man ikke kunde betro Sogneraadene at tage en saadan Beslutning. Og det synes jeg egentlig er tilstrækkelig retfærdiggjort, saa snart man blot maa erkjende, at der er en hel Del Steder paa Landet, hvor der kunde være den samme Grund til, at der eksisterede Hundeafgift som i Kjøbstæderne, og det maa man dog vistnok erkjende, at der er. For det Første er det jo ikke saa Landkommuner, der, som det ogsaa er blevet antydet under Forhandlingerne her, have udvilket sig saaledes, at de nærme sig stærkt til at ligne Kjøbstæder. En æret Taler nævnte saaledes Struer og Skive, og der kan vel nævnes flere og ikke saa saa Steder paa Landet, hvor enten Sernbaner eller andre Omstændigheder have bevirket, at der efterhaanden opstaar en saa tæt Bebyggelse, at Forholdene i denne Henseende have megen Lighed med Kjøbstædernes. Dernæst er der jo ogsaa det Forhold, at enkelte Landkommuner grændse op til større Kjøbstæder, for ikke at tale om at de grændse op til Rjøbenhavn, og for deres Vedkommende kan der være en ganske lignende Trang som den, der er i de større Byer. Det forekommer mig, at det at lægge en saadan Myndighed i Hænderne paa Sogneraadet egentlig er retfærdiggjort, saa snart man erkjender, at der er enkelte Steder paa Landet, hvor det vilde være rigtigt, at denne Afgift kunde indføres. Jeg tror, at der ikke godt kan findes nogen anden Autoritet, som man kunde overlade dette til, thi for det Første vil man vel ikke føle sig synderlig mere betrygget, ved at det blev lagt

i Hænderne paa Amtsrådet, forsaavidt angaar disse Hensyn til den saakaldte personlige Frihed, og dernæst maa det vel erkjendes, at Amtsrådet ikke nær kan have det Kjøbstæder til Forholdene paa det enkelte Sted, som udkræves i dette Tilfælde; men det forekommer mig i alt Fald at være klart, at dersom man vil gaa ind paa det, som blev antydet af en æret Taler, det ærede andet Medlem for 6te Kreds, at den første Hund, om jeg saa maa udtrykke mig, skulde være skattefri, og Afgiften kun kunde paalægges den anden, tredje o. s. v. Hund, maatte egentlig enhver Grund til Beflagelse være bortfaldet ogsaa for Landets Vedkommende, thi jeg kan ikke tænke mig, at der kan være fornuftig Trang til for Smaafolk paa Landet at holde mere end een Hund. Jeg kan bekræfte, at det virkelig er saa, at det af og til har viist sig, at man har ønsket at indføre en saadan Afgift. Det er stet nogle Gange, at der er kommet Andragender i saa Henseende ind til Justitsministeriet. Man har troet, at naar Amtsrådet ikke ansaas for bemyndiget til at autorisere Sogneraadet til at paalægge Hundeafgift, saa maatte Justitsministeriet kunne gjøre det; det er naturligtvis en Bidsfarelse, og man har derfor maattet svare de Paagjældende, at dette ikke kunde ske undtagen med de Kommuner eller Dele af Kommuner, som grændse umiddelbart op til Kjøbstæder. Jeg kan ikke tro, at dette Spørgsmaal skulde blive saa brændende i nogen Kommune, at det saa at sige skulde komme til at repræsentere Maskestamp, en Kamp mellem Gaardmændene eller de mere Velhavende i Kommuner og Husmændene; det har jeg ikke tænkt mig lettelig vilde blive Tilfældet. Og da det nu i det Hele er en tilvandt Sag, at der ikke eksisterer en saadan Afgift paa Landet, har jeg tænkt mig, at det vilde gaa saaledes i de fleste Tilfælde, at man vilde trykke sig Noget ved at gaa dertil. Der skal en temmelig stærk Overbevisning og stærk Følelse af det Udfælsige deri for at komme til noget Saadant i en Kommune, naar det nu en Gang er fra gammel Tid nedarvet, at der ikke betales Hundeafgift. Jeg tror derfor for mit Vedkommende, at det vil være en hensigtsmæssig Bestemmelse, og jeg kan forsaavidt kun anbefale Udvalgets Forslag. Men naturligtvis maa det bero paa, hvad Thinget beslutter. For mig kan det ikke være afgjørende, hvad Lovens Stjæbne angaar, om denne Bestemmelse sættes derind eller ikke, de andre Bestemmelser blive derfor lige gavnlige paa deres Omraade.

Det andet Punkt, der blev berørt er § 4 og den formentlig store Strængighed, der